

Vážení divadelní přátelé,

„kůň i při seberychlejším běhu nikdy mouchu, se kterou se srazí, nezabije“, to mi jednou řekl Petr Ulrych, když jsme se bavili o tom, kolik hmyzu „pobije“ jedno jediné auto a co to může znamenat pro náš svět, když si uvědomíme, kolik takových aut po něm jezdí. Jasně, že je skvělé, jak rychle se dnes dokážeme přemístit z jednoho místa na druhé, ovšem otázkou zůstává, zda nás touha po co nejvyšší rychlosti o něco významného neokrádá. A to nemám na mysli jen ony miliardy zmaršených hmyzích životů, a dokonce ani těch na cestách zbytečně ztracených životů lidských. Přemýšlím o tom, jak obecně nakládáme s časem, jak si užíváme daru života. Onehdy jsem četl zprávu o pokusu dvou novinářů jednoho našeho významného deníku, kteří se rozhodli, že vyjedou z Brna do Prahy, každý z nich svým vozem, přičemž jeden z nich se bude snažit dodržovat veškerá pravidla a maximální rychlost 130 km za hodinu a ten druhý pak pojedje stošedesátkou. Do cílové adresy v Praze dorazil novinář dodržující předpisy o pouhých pět minut později!!! Pro pět minut tolik riskovat? A jak je s těmi pěti vítěznými minutami dále naloženo? Nepropadnou obdobně jako naše mnohé jiné díky rychlosti získané minuty tupé nudě?

Často přemýšlím o tom, proč tak často užíváme ono latinské „festina lente“, tedy „pospíchej pomalu“...

Na nejdálenějších stranách palety lidských typů existují dva rozdílní jedinci. Ten stále spěchající přichází na všechny schůzky, do práce, na rande, za sportem, prostě kamkoliv na poslední možnou chvíli a mnohdy, více než by si to sám přál, taky pozdě. Sobecky pomíjí, že tím uráží toho či ty, kdo na něho čekají. Vždyť on má přece své vážné důvody, proč nechat jiné čekat. A navíc, vždyť se tak moc snažil všechno co nej-

rychleji stihnout! Dokonce tolik riskoval, aby byl co nejrychlejší... A na tom druhém konci jsou tak nádherní lidé jako například zcela výjimečný herec našeho divadla Zdeněk Junák. Na zkoušku přichází minimálně o hodinu dřív, než je třeba. Jde do rekvizitárny, dá si kafe, povídá si s kolegy, rozšiřuje kolem sebe radost a harmonii... je obrovské potěšení se s ním kdykoliv v průběhu dne potkat a díky jeho úžasné letoře si uvědomit, že není proč a kam spěchat, že to nejpodstatnější je bez jakékoliv nervozity si maximálně užívat života.

Čas od času se mě přátelé či známí, s nimiž jsem se delší dobu neviděl, zeptají, jak se mám. Odpovídám, že se mám dobře, ale rychle, a že bych se chtěl mít stejně tak, ale pomalu. Snad proto mě děsí všechno, co spěchá – řidiči, kteří mě riskantně předjíždějí, stejně jako romány, které někdo svévolně vyškrtal jenom proto, aby si je přečetlo co nejvíce lidí, protože prý potřebují především šetřit svůj čas!

Mám rád možná nejkratší české úsloví, které říká: „Když už, tak už.“ Miluju tlusté romány stejně jako lidi, kteří nespěchají. Své úvahy o zbytečném shonu si dovoluji nakonec podpořit tím, co na stejné téma už před mnoha lety, kdy se ještě závratně rychle „nepsištilo“ auty po dálnicích, řekl Karel Čapek: „Je potřeba jistě lenosti k plnému ocenění života. Člověk, který tuze spěchá, dojde jistě k cíli, ale jen za tu cenu, že se nepodíval na tisícero věcí, které cestou minul.“

Na shledanou se s vámi při klidných a nespěchaných návštěvách našeho divadla za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ÚNOR
2022
CENA 48,- Kč

Nový mercedes od firmy Hošek Motor a.s. předal Mirek Hošek a Ing. Matuš Brečka, předseda představenstva ředitele Městského divadla Brno Stanislavu Mošovi.

Stalo se...

Na začátku roku jsme se sešli v gala, abychom natočili státní hymnu.

Otorinolaryngolog MUDr. Radan Havlík poskytl našemu souboru zajímavou přednášku nejen o hlasové hygieně.

Od roku 1995 u nás na pozici pokladní a samostatná účetní pracovala paní Liduška Bezrouková. V lednu jsme se s ní rozloučili, neboť odešla do zaslouženého důchodu. Děkujeme za její práci!

Proběhnuvší kostýmová zkouška prozrazuje, že světová premiéra muzikálu Sněhurka a já už se nezdáříte blíží.

B | R | N | O
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PDPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz
HOŠEK MOTOR

Rastislav Gajdoš

Představovat Rastislava Gajdoše našemu pravidelnému divákovi není jistě zapotřebí. Za 17 let svého působení v Městském divadle Brno vytvořil na Hudební i Činoherní scéně velkou řadu rolí, z kterých vždy dýchal na diváka talent, preciznost, láska a pokora.

S Rastou jsme se setkali v Divadelním klubu, abychom si popovídali, zasmáli se, zavzpomínali na jeho dosavadní život a také (ač lehce předčasně) oslavili jeho blížící se životní jubileum – krásných 50 let. Přijměte tedy i vy pozvání k našemu stolu a připijte si se mnou na zdraví Rastislava Gajdoše. Milého, laskavého a vždy příjemného kolegy. Všechno nejlepší!

V Klubu jsme se potkali před představením *Pretty Woman* a jelikož znám Rastu jako milovníka dobré kávy, překvapilo mě, že si objednal zázvorový čaj...

Je to tak, jsem milovníkem dobré kávy, ale protože jsem teď měl nějaké zdravotní komplikace, dávám si čajíček, nealko nápoje, ale jinak kávu miluju. Můj nevlastní bratr dokonce kávu praží. Od ženy jsem dostal k narozeninám dobrý kávovar a jednu černou a dětskou – tedy silnou a malou – kávu si dopřeji každý den.

Rastó, moc děkuju, že jsi přijal pozvání k dnešnímu rozhovoru, ale ještě před tím, než se do něj pustíme, dovol mi, abych ti i já trochu předčasně popřál jen to hezké jak v novém roce, tak i k tvému životnímu jubileu.

No, chtěl jsem to ututlat, tak nevím, jakými kanály se to k tobě dostalo (*smích*), ale moc děkuji.

Není co tutlat – 50 let, to je přece krásný věk a možná zároveň i čas na první významnější bilancování...

Já bilancuji už od dvaceti. (*smích*) Je pravda, že jsou věci, které bych mohl udělat jinak, ale zase na druhou stranu říkám, že každý to má v tom životě nějak dané a má svou cestu, kam se dostat, co a koho má po té cestě potkat a co ho má formovat a učit. Jsem tedy zastáncem toho, že i když se mi někdy něco nepovedlo, beru to tak, že je to škola a lekce, která mě má někam posunout.

A bylo na té tvé cestě už od počátku patrné, že se staneš hercem?

V žádném případě. (*smích*) Po gymnáziu jsem se hlásil na architekturu, na kterou jsem se nedostal. Ale ještě jsem nechtěl končit se vzděláváním, hledal jsem různé možnosti a hlavní podmínkou bylo, aby tam nebyla matematika. (*smích*) Zjistil jsem, že v Brně je nějaký muzikálový obor, dva měsíce před přijímačkami jsem se o to začal zajímat a nějakým zázrakem jsem se dostal na JAMU, kde jsem vystudoval muzikál.

Ale architektem jsi se na chvíli stal alespoň v divadle v inscenaci *Skleněný pokoj*. V ní hraješ architekta jménem Rainer von Abt...

Přesně tak, ale jinak je to vlastně architekt Mies van der Rohe. To je výborné představení a musím říct, že jedno z mých nejoblíbenějších.

...a tam jsi zúročil své architektské zkušenosti?

To asi moc ne, ale protože k tomu mám blízko, tak snad mohu říct, že to chápu. Vila Tugendhat je fascinující a vůbec celý funkcionalismus. Umění – i to výtvarné – jako taková jednolitá oblast je mi velmi blízké.

A jak jsi se vlastně dostal do Brna? Narodil ses na Slovensku...

Je to tak, narodil jsem se v Košicích, celou rodinu mám v Tatrách. Moje mamina se rozvedla, podruhé se vdala a ještě jako malý klučina jsem se dostal do Brna a mám to tady moc rád.

Ale slovenský přízvuk tedy není ani trochu patrný.

To jsem rád, ale ještě na gymplu si ze mě dělali legraci, protože jsem místo „rožni světlo“ říkal „zapal svetlo“. Na Slovensku se zapaluje světlo, taky televize. (*smích*) Ale na Slovensko vzpomínám moc rád. Každé prázdniny jsme jezdili k babičce do Tater a to byla ta nejkrásnější část roku – dva měsíce v Tatrách. Krásná příroda, úžasní lidé, můj děda – tatranský vlk a můj druhý děda – bača. Dodnes, když slyším někoho pískat na píšťaly nebo na fujary, slyším slovenský folklór ze strany Gorale a Liptov, tak to ve mně obrovsky hraje.

Jaká tedy byla potom tvá cesta v Česku?

V Česku jsem chodil na základku, na gympl a po tom, co jsem se nedostal na tu architekturu, musel jsem jít do práce. Byl jsem v elektro skladu, mezitím jsem ještě studoval hotelovku a ještě než jsem se dostal na JAMU, šel jsem do Prahy. Tam jsem na Vinohradech hrál s Bolkem Polívkou v představení *Klaun*. Potom jsem se tedy dostal na muzikál na JAMU, z něj jsem šel do Národního divadla do operety a z operety přímo sem – do Městského divadla Brno.

Toliko tedy pracovní život v Česku, ale co ten soukromý? Nebudu do něj moc zabírat, ale snad můžu prozradit, že máš dvě děti – dceru a syna. Jaký je Rastá Gajdoš jako táta?

V muzikálové komedii *Monty Python's Spamalot*, režie Stanislav Slovák

Nejsem nijak přísný, s mou ženou se snažím být spíše liberálové, demokrati a spíš vysvětlujeme. No a když si náhodou ulítnu, dá mi má žena najevo, že „tudy cesta nevede“. (smích) Takže si s dětmi povídáme, i když teď už jsou ve věku, kdy mi řeknou: „Ale tati, prosimtě, neznáš mapu, nebyls v Moskvě...“

A kdyby děti řekly, že budou herci...

Zákaz. (smích) Ne, samozřejmě že ne. Nikdo se tedy zatím tak nevyjádřil, naštěstí (smích), ale je to jejich věc. Když budou chtít být herci, podpořím je. Stejně tak, kdyby chtěli být zedníci, stolaři, architekti. Ale jak jsem říkal na začátku – každý se dostane tam, kam má. **Chodí se třeba dívat na tvé představení?** Chodí se na mě dívat a jsou to ti největší kritici. Největší kritici z celé rodiny. Potom moje maminka a v neposlední řadě moje žena. (smích)

U divadla ještě na chvíli zůstaneme – když jsem si prohlížel seznam tvých rolí, je jich opravdu velké množství. Na které inscenace nejvíce vzpomínáš?

Určitě ten *Skleněný pokoj*, spoustu inscenací s Hankou Burešovou, se kterou spolupracuji rád nejen jako s režisérkou, ale i jako s člo-

věkem. Ona je úžasná a inspirující osobnost. Ale to jsou i naši režiséři, samozřejmě. Ale pokud bych měl vypíchnout nějaké role a inscenace, první mě napadnou *Vlasy* – ty byly moc zajímavé a „nakopnuté“ a v nich jsem neměl jako jediný ani alternaci. Potom třeba *Sněhurka*, *Pokrevní bratři*, *Jméno růže*, *Splášené nůžky* s Mikolášem Tycem. A spousta dalších, na které si teď nevzpomenu.

Možná to bude znít jako klišé, ale stejně se zeptám – máš radši komedie nebo vážnější díla?

No, baví mě obojí. Baví mě dělat legraci, ale i – jak říkají moje děti – i ty hajzly, retardy, idioty. (smích) I vrahy. Co mám nejmiň rád, tak to jsou ti obyčejní, nezajímaví, a vůbec si neumím představit, že bych třeba hrál nějakého milovníka. (smích) Vždycky to prostě musí mít nějaký náboj nebo zajímavou polohu – a tím nemyslím „šuplík“. Rád bych si zahrál třeba ještě nějaké dramatické role, ale rád mám i ty humorné inscenace.

Spolu jsme například připravovali loňská *Křídla* (zábavný večer k anketě popularity v MdB), ve kterých jsme si vzali na paškál současnou politickou situaci – máš

rád i humor, řekl bych, lehce nekorektní? Nekorektní legrace ano, ale jen ve fázi právě té legrace. (smích) Jenom když je to určené a na divadle. Jinak ne. Nejsem ten typ, který dělá nekorektní věci apriori. A vlastně i politika jako taková mě míjí. Třeba pět deset let zpátky mě politika zajímala víc a vím, že se nás všech dotýká, ale dnes tomu dávám určitě méně energie než dříve. A to i co se týče televize, zpráv – to mě míjí. Cíleně.

Tak pojďme od politiky k něčemu příjemnějšímu – vím, že jedním z tvých vedlejších zájmů je projekt tzv. živých soch...

Jak jsem říkal – baví mě kreativita, výtvarné umění, pohyb, herectví a to jsou vlastně atributy, které se v tom snoubí. Tak jsem si řekl, že bychom se do toho mohli pustit. Nejprve jen s kostýmy. Ještě když jsem učil na konzervatoři, dělali jsme nějaké projekty se studenty. A posléze, když jsem přišel k nám do divadla, tak jsme spolu s Jardu Bubnem (jeden z výtvarníků MdB – pozn. aut.) začali tvořit živé sochy. Mělo to dlouhodobý vývoj, dnes už je to možná osmnáct let. Teď se to tedy na dva roky skoro zastavilo, rušily se plesy, akce...

A jak jsi vlastně tu nucenou covidovou pauzu trávil?

Řekl bych, že hodně rozjímáním. A místo stěžování si na to, že nemůžu hrát nebo že nejsou kšefty, dělal jsem si v sobě takovou revizi. A to jak životního stylu a myšlení, tak i vnímání. Snažím se meditovat. Všichni máme spoustu neduhů, které nás trápí, a ty meditace nebo rozjímání mi pomáhají, abych si některé ty věci ujasnil, utřídil – jako tu energii, kterou jsem měl takovou roztříštěnou. Potřeboval jsem se dostat víc do toho komplexu člověka v sobě sama.

Vrhl ses třeba i na nějaký sport?

Chůze. (smích) No, co se týče sportu, tak dřív jsem měl moc rád tancování. Také jsem hrával závodně házenou a vlastně jsem dělal spoustu sportů. Tančil a učil jsem společenské tance a možná i proto vznikla myšlenka jít na muzikálové herectví na JAMU. Ale teď, v poslední době, především ta chůze s mou ženou, po horách. Zkrátka takový ten přirozený pohyb venku. To mi

dělá radost. Ale vrcholový sportovec – to nejsem. (smích)

I být učitelem může být takový sport, ne? Jak dlouho jsi vlastně učil?

V taneční škole asi šest let, potom jsem učil na vysoké škole na Fakultě sociálních studií dramatickou přípravu, asi dva roky. Učil jsem i dramatak a pak i na konzervatoři, na které jsem byl asi devět let. Dnes už neučím, ale ani bych neřekl, že mi to chybí. Je to totiž velká řehole, spousta práce, příprav a pak už jsem to vlastně ani nestíhal.

Blížíme se k závěru našeho rozhovoru a ještě bych se rád zeptal – kdyby se natáčel autobiografický film o Rastislavu Gajdošovi – jaký by to byl pravděpodobně žánr?

Byla by to nespíš komedie. V životě jako takovém nejsem dramatický typ. Řekl bych spíše, že jsem odlehčenější, impulzivnější, ale myslím si – možná neskromně – že je se mnou legrace a že nejsem žádný morous. A nejsem ani tragéd, ani dramatik. (smích)

A co tě teď v MdB čeká?

Tak nejbliž to bude *Cyrano z Bergeracu*. V tom už jsem hrál, je to jako obnovená premiéra a zůstala mi tam taková rolička. Také teď hraji ve *Světáčích* a v *Pretty Woman* a obojí je moc fajn. Divákům se to líbí, chodí na to rádi a v dnešní době je dobře, že divadlo hraje tyto tituly, kde se mohou smát a usmát. Sice jim moc nevidíme do obličeje, ale předpokládám a doufám, že jim děláme radost.

Rozhovor spolu děláme krátce po začátku nového roku – dal sis nějaké předsevzetí?

A jaká máš přání do roku 2022?

Předsevzetí si moc nedáváme. Se ženou si ťukneme a spíš si tak řekneme, co by se nám líbilo a kam by se ten rok měl ubírat. A nejen mezi námi dvěma, ale také například ve světě. A ve společnosti. A čtenářům i divákům bych rád popřál, aby v sobě našli klid. Klid a mír. Zní to jako klišé, ale přeji nám, abychom si mohli důvěřovat, abychom se mohli propojovat a být k sobě vlídní po všech stránkách. To bych jim přál. I sobě. I tobě.

A já ti moc děkuju! A ještě jednou, milý Rasto, všechno nejlepší!

Text: Luboš Goby

19. až 22. března na Hudební scéně

Luther Davis, Robert Wright,
George Forrest, Maury Yeston, Vicki Baumová

GRAND HOTEL

elegantně excentrický muzikál

režie Stanislav Slovák

Křídla 2020/2021

aneb Stále hrajem

Budou se letos vůbec předávat nějaké ceny? Kdo je může udělit namísto diváků? Dojde na všechny kategorie jako předchozí roky? Tyto a podobné otázky padaly v hledišti Činoherní scény v sobotu 15. ledna při vyhlásování Cen Křídla 2020/2021.

Však také hned z úvodní projekce se diváci dozvídají, že Městské divadlo Brno celkem 224 dní nehrálo a „sezóna tak byla opravdu velmi podivná“. To už ale na scénu přijíždí bedna na kolečkách s nápisem Garderoba a k překvapení všech se v ní tísní Jonáš Florián a „jen baletka“ Alžběta Janíčková. Oba poskládání přes sebe na malém prostoru příznačně dokládají, že v uplynulé sezóně

nebylo zkrátka nic takové, jaké mělo být. Svě o tom ví i Petr Halberstadt, který s lebkou v ruce zmateně prochází řadami mezi diváky a zoufale nabízí „nějaký monolog nebo skeč“.

Když potom hlasité volání „Klárko, Klárko“ přivádí na jeviště Kláru Latzkovou, zjišťujeme, že na jednu oficiální cenu letos přece jen najisto dojde. Šéfredaktorka Dokořánu vzá-

pětí předává Cenu kolegia revue Dokořán herci Janu Mazákovi za ztvárnění Kašpara Zachara v dramatu *Noc pastýřů* a Dudka v komedii *Hrabal a muž u okna*. „Moc se mi sem dnes večer nechtělo, ale když mi žena doma prozradila, že jsem v nominaci, bleško mi hlavou, že kromě toho jednoho jejího hlasu jsem jich zřejmě dostal ještě víc,“ roztomile přiznává Mazák.

Zpět v nastaveném duchu „prapodivné sezóny“, v níž se hodně streamovalo a divadlo hrálo spíše na obrazovkách počítačů, se nese i další scénka. Kvarteto Sedláčková – Goldmannová – Rymeš – Ressler se schází v prázdném divadle, aby zde převlečení do kostýmů „zoufale vyhlíželi alespoň nějakého diváka“. Trumfy jim nakonec bere Petr Štěpán, který se scénáři všech dostupných inscenací odchází na „domácí hraní pod pergolou, kde dodržujeme všechna pravidla – máme i bederní roušky...“

Dalším tradičním bodem programu *Křídla* je Cena ředitele Stanislava Moši, který ji tentokrát ovšem zcela netradičně uděluje dvěma základním kamenům Hudební scény – z Dolních Věstonic a z Broadwaye. Následuje křest už šestadvacáté Ročenky, kterou do světa pomáhají vypravit tři kmo-tři: hlavní redaktor publikace, dramaturg Jan Šotkovský, generální ředitel reklamní společnosti SNIP & CO Jiří Morávek a další dlouholetý spolupracovník divadla, Juraj Groch.

Finále první půlky poté obstarává rubrika „Pište řediteli“, v níž na anonymní dotazy herců („Paní Kristýna D. se ptá...“) odpovídá sborový septet úryvky z různých písní. To právě vyvrcholení však nechtěně obstarává až Igor Ondříček v postavě ředitele, když se při zpěvu zřítí ze schodů i s křeslem. Poněkud symbolicky při tom ale nepřestává zpívat slova písně *Stále hrajem*.

Druhou polovinu zahajuje on-line novoroční porada na nový pořad Zdenka Merty *Bez klavíru*. Zatímco Jan Brožek a Mirek Ondra (Ondra Mirek?) nemají se svým připojením problémy, Merta není schopný kloudné diskuze kvůli tu vypnutému mikrofonu, tu rozhašenému videu či vlastním nesmyslným požadavkům („Filharmonie na Činohře“). To už se ale nemůže na „nudný program“ na jevišti dál dívat Aleš Slanina, který ze svého místa v první řadě přichází vše vzít do vlastních rukou. Povoláním se cítí být už jen proto, že „za poslední roky se stal pro anketu *Křídla* synonymem“. Když potom vědecký garant ankety – profesor Jiří Ressler z Masarykovy univerzity v Brně – předvádí na jevišti v praxi svůj přístroj RMT (Resslerův měřák talentu), dostává celý večer nečekané rozuzlení. Podle naměřených hodnot hereckého talentu se nejoblíbenějším hercem – a vlastně současně i herečkou a in-

scenací – stává právě Aleš Slanina. Jeho tvář na nás proto vzápětí shlíží ze všech plakátů k inscenacím uvedeným v sezóně.

V prostřihu sledujeme zoufalé počínání herce Jakuba Uličníka, který v kostýmu bezcílně chodí ulicemi a opakuje si monology z her.

Velké hudební číslo, po němž ve své řeči tolik volal Aleš Slanina, přichází až na úplný závěr. Na jevišti se nejprve setkávají „Pretty Woman“ Svetlana Janotová a „Jane Eyrová“ Kristýna Daňhelová, aby je jako jejich „kunčoft“ doplnil ještě Lukáš Janota. Netradiční hudební doprovod následně obstarávají i Jakub Uličník na ukulele či technik Jarda Záděra na valchu. „Když cesta naše zdá se rovná, hned se zaklikatí, vždyť nejsme stroje, jsme jen lidi, co se v notách pletou...“

Text: Lenka Kolegarová

A portrait of Barbora Slaninová, a young woman with long brown hair, wearing a white blazer over a black top. She is looking slightly to the right of the camera with a soft smile.

Barbora Slaninová

Upřednostnila jsem divadlo před školou

Když všichni v našem divadle slyší jméno Barbora Slaninová, logicky se ptají, jak je tato drobná usměvavá blondýnka spřízněna s Alešem Slaninou. Sestra? Manželka? Neteř? Samozřejmě jsem jí tuto otázku položila hned, když se pohodlně usadila v naší sedačce. Začala se smát a potvrdila mi, že tuto otázku dostává často, ale že musí všechny zklamat, neboť jde o pouhou shodu jmen. Takže všichni milovníci zákulisních řečí mají utrum. Mladá jednadvacetiletá rodačka z Kravař se v současné době připravuje na roli v rodinném muzikálu *Sněhurka a já*. Nejdřív ale její cesta k divadlu.

Já se dostala k divadlu vlastně náhodou. Bavila mě vždycky hudba a již na základní škole, někdy v sedmé třídě, jsem se rozhodla věnovat zpěvu. Navštěvovala jsem v té době školní sbor a naše paní učitelka mi dávala hodně sólových partů. Rozhodla jsem se tedy po základní škole pokračovat na ostravskou konzervatoř, kde bych zpěv vystudovala. Když jsem se byla podívat na den otevřených dveří do této školy, propadla jsem velké skepsi, protože zájem o studium zde byl velký a já si moc nevěřila. Ale připravovala jsem se na zkoušky pilně a nakonec mi to vyšlo a vzali mě. Když jsem se tam trochu rozkoukala, hned po prvním ročníku jsem zaměřila svou pozornost spíše na herectví a někdy v té době jsem se rozhodla, že bych ráda pokračovala ve studiu na brněnské JAMU na muzikálové herectví. Na konzervatoři jsem totiž původně studovala obor Neoperní zpěv, který vedla Hana Fialová, a tento obor se nejvíce podobá muzikálovému zpěvu. Moje cesta na JAMU po konzervatoři pokračovala loni, kdy jsem dělala přijímací zkoušky, ale ty mi nějak nevyšly. A tak jsem se radši rozhodla jet na konkurz do tohoto divadla.

Tvůj zájem o divadlo byl podpořen rodinou? Jsou vůbec ve tvém okolí nějakí divadelníci?

Právě že vůbec ne. Mí rodiče se vůbec divadlu nevěnují! Ale můj tatínek krásně zpívá a vždycky rád zpíval, takže jsem to zdědila po něm. Profesionálně se tomu ale nikdo nevěnoval. To jen já měla to štěstí, že mi vyšlo zatím vše, co jsem si usmyslela, a vždy se mi dostalo podpory rodičů.

Jako ostravská rodačka jsi tedy přesídlila do Brna. Jak sis zde zvykla?

Velmi rychle. Brno je hrozně krásné město a mně se zde strašně moc líbí. Nemůžu říct,

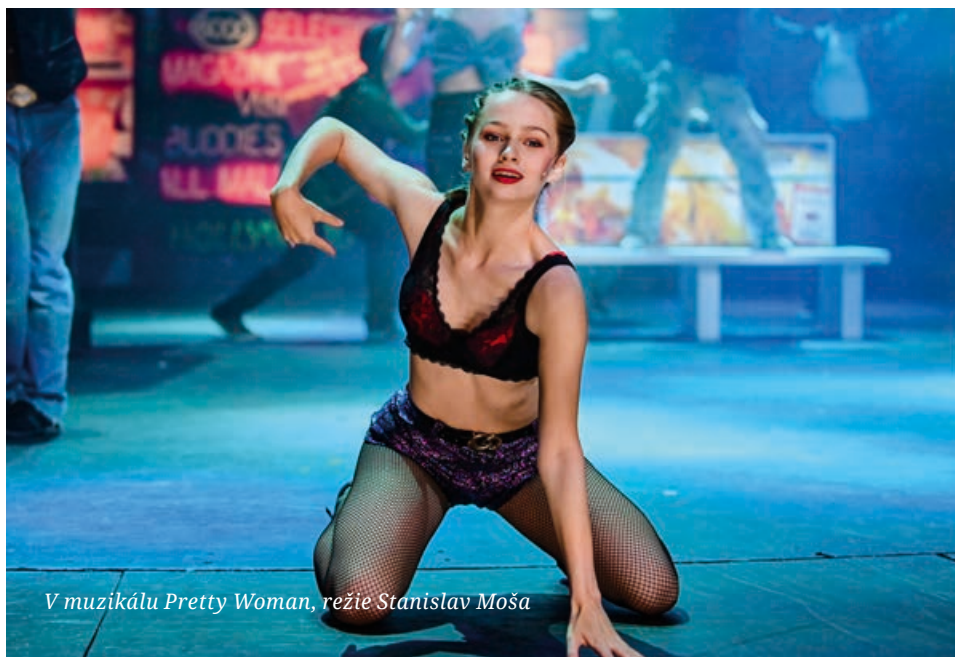
že bych neměla Ostravu ráda, ale Brno je prostě hezčí. Líbí se mi, že je centrum hodně spojené s městem a není tak temné jako Ostrava. **Jsi naše nová posila, ale jak divadlo zasahuje do tvého studia?**

No, já to mám takové veselé. Když jsem totiž byla v posledním, tedy šestém ročníku, zamotalo se mi do toho právě divadlo, přijímačky na vysokou a vyšlo mi z toho nakonec to, že jsem před nedávnem studia zanechala. Každopádně ale mám v plánu školu dodělat. Je pravdou, že byt jsem spíše racionálně uvažující člověk, v určitou chvíli jsem poslechla spíše své instinkty. Přece jen opravdová divadelní praxe je víc než teoretické znalosti. Upřednostnila jsem tedy divadlo před školou. Naštěstí to ve škole pochopili a řekli mi, ať využiji této příležitosti, neboť praxe naučí člověka mnohdy víc než teorie. **Ty jsi tedy získala angažmá na základě konkurzu do muzikálu *Sněhurka a já*?**

Ano, je to tak.

Takže ty jsi tak oslnila, že z toho byla nejen role, ale také nabídka na angažmá? Nebo jsi u nás už hostovala?

Právě že ne. Já jsem zde dělala konkurz na roli do muzikálu *Mamma Mia!*. Ale hrozně moc jsem ho chtěla udělat a na to konkurz jsem byla strašně nervózní. A právě proto se mi ten konkurz vůbec nepovedl. Kdežto když jsem jela na konkurz na *Sněhurku*, bylo to v období, kdy mi nevyšly přijímačky na JAMU, a já od toho zase tak moc neočekávala. Prostě jsem sem jela jaksí z povinnosti, abych si něco dokázala. Navíc se mi sem hrozně nechtělo. A nakonec jsem si to ohromně užila, po celou dobu konkurzu jsem byla uvolněná a v pohodě. Potkala jsem zde spoustu šikovných lidí, kamarádů, o kterých jsem věděla, že jsou děsně talentovaní. Říkala jsem si: „Co já tady vlastně

V muzikálu *Pretty Woman*, režie Stanislav Moša

dělám? Tady je spousta šikovných lidí a já nemám šanci.“ Přesto to nakonec všechno vyšlo.

Jaký je tedy střet s praxí v divadle? Na škole jste teoreticky vše probrali. Je ta praxe jiná?

My jsme na konzervatoři naštěstí často navštěvovali zkoušky ostravského divadla, takže jsme se s praxí střetávali. Proto jsem moc překvapená nebyla. Každopádně si ale užívám všech chvilí, které zde trávím. A nemusím stát zrovna na jevišti nebo hrát na zkušebně. Už jen to, že tam sedím a mohu pozorovat své starší a zkušenější kolegy, je pro mě ohromná škola. Snažím se od nich učit a vzít si od nich co nejvíc. Zároveň si ale chci uchovat svoji autenticitu, abych to byla vždycky já.

Překvapilo tě něco?

Ono v divadle vždycky něco překvapí. Ale já jsem loni na jaře zkusila v ostravském divadle jejich představení *10 let muzikálu v Ostravě*, které připravovali pro Českou televizi. Už tam jsem nakoukla do divadelního i televizního zákulisí a získala zde nějaké

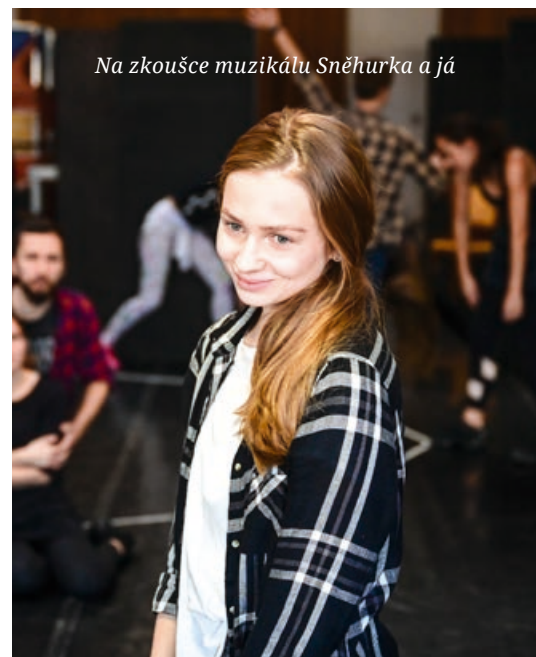
zkušenosti. Navíc moje paní učitelka Gábina Petráková byla šéfka operety a muzikálu a často nás vodila do divadla na různé zkoušky, takže jsem měla nějakou představu.

Naše divadlo poskytuje hercům možnost hrát nejen v muzikálech, ale také v činohrách. Přestože jsi studovala spíše zpěv a muzikálové herectví, chtěla by sis někdy vyzkoušet i čistokrevnou činohru?

Ano, a dokonce musím říct, že už jednu činoherní roli mám. V únoru bude mít obnovenou premiéru *Cyrano z Bergeracu* a já jsem tam dostala menší roličku, ale už teď musím říct, že z tohoto úkolu mám velký respekt. Hudební scéna je obrovská a pomáhá nám tam technika, porty. Jenže Činohra odhalí všechno. Víím o sobě, že čím víc jsem nervózní, tím mluvím tišeji. Což s portem nevádí. Nicméně na Činohře žádný port mít nebudu. Trochu mám strach, abych to zvládla. Ale naštěstí mám kolem sebe úžasné lidi, o kterých víím, že mi vždycky pomůžou.

Jakou roli hraješ v muzikálu *Sněhurka a já*?

V lednovém Dokořánu mluvila Esther Mer-

Na zkoušce muzikálu *Sněhurka a já*

tová o své roli Sáry a já hraji takový protiklad této Sáry, Daisy. Daisy je hrozně dětinská, naivní, její touhou je být princeznou. Ovšem posléze zjistí, že to vlastně není ono a že je šťastná tam, kde je, a taková, jakou je. Musí se trochu poprat se svojí naivitou a zasněností a musí překročit své já. Je to rozhodně pěkná role.

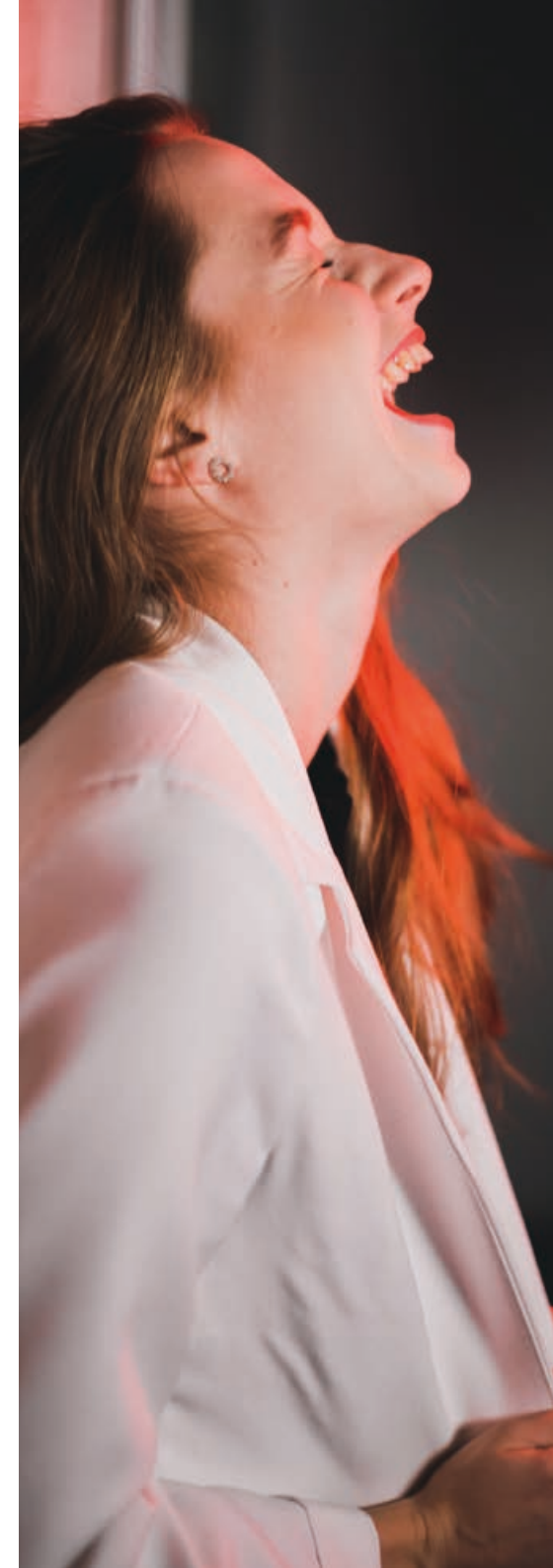
Esther chválila hudbu. Líbí se ti také?

Hudba tohoto muzikálu je prostě nádherná! **Víš, co tě čeká dalšího? A máš nějakou vysněnou roli?**

Co bude dál, vůbec netuším, ale na vše se hrozně těším. Žádnou vysněnou roli nemám. Prostě ráda přijmu vše, co přijde, abych si to mohla vyzkoušet. Protože jediné tak se člověk nejvíc naučí.

Barunko, moc děkuji za příjemné povídání a těším se na další setkávání. Nejen v zákulisí, ale hlavně na jevišti. Jsem si jistá, že vy si také jako diváci užijete Barboru Slaninovou v roli Daisy a rozhodně se můžete těšit na Cyrana. Budu ji držet palce!

Text: Helena Brzobohatá

Nový Citan. Větší, než se zdá.

Mercedes-Benz Citan; kombinovaná spotřeba paliva 5,2–6,8 l/100 km, kombinované emise CO₂ 137–154 g/km (hodnoty WLTP).

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Žerošická 17, Brno-Vinohrady

www.hosekmotor.cz

**O naše krásné akvárium ve foyeru Činoherní scény
se stará firma Sklorex**

www.sklorex-akvarium.cz

Muzikálová příprava

Od začátku ledna se na našich zkušebnách pravidelně scházejí děti, které úspěšně prošly konkurzem do chystaného muzikálu *Matilda*. Vzhledem k náročnosti, která dětskou company v tomto titulu čeká, musí se děti připravit na pravidelné tréninky a učení základních dovedností v oblasti herectví, zpěvu a tance. Roli lektorů přijali kolegové z divadla, a tak se divadelní elévové mají možnost v průběhu roku setkat s našimi herci. Věříme, že díky pečlivé přípravě vznikne v režii Petra Gazdíka na přelomu roku 2022 a 2023 výjimečná inscenace, která slibuje být velkým zážitkem pro všechny generace diváků.

Brian Yorkey, Tom Kitt:

NE/NORMÁLNÍ komorní muzikál, premiéra

Cenami ověřený muzikál vás zavede do na první pohled obyčejné rodiny Goodmanových. Matka Diana ale trpí bipolární poruchou, což logicky všechny ovlivňuje. Chytře vystavěný děj, jenž zobrazuje intimní rodinný příběh, se odehrává ve svižném tempu rockové hudby a přes vážnost hlavního tématu nabízí díky milému černému humoru i mnoho momentů k pousmání.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, L. Janota, M. Salvadori, E. Skálová, J. Florián a D. Vitázek.

Edmond Rostand:

CYRANO Z BERGERACU romantická báseň, obnovená premiéra

Nesmrtelná heroická komedie o rytíři s velkým nosem a s ještě větším srdcem, Cyranovi z Bergeracu, vypráví poutavý příběh o cti, statečnosti a utajované velké lásce k milované Roxaně. Je to zkrátka hra úchvatná a oblíbená – mají ji rádi divadelníci i diváci. Není proto divu, že se opakovaně stává ozdobou našeho repertoáru. Nechte se jí znovu okouzlit i vy!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: I. Ondříček, S. Janotová, K. Pekar, M. Isteník, V. Skála, O. Smysl, J. Mach, E. Jedličková, S. Slovák a další.

Pippa Cleary, Philip LaZebnik, Ronald Kruschak:

SNĚHURKA A JÁ pohádkový muzikál pro celou rodinu

Nová muzikálová pohádka v sobě obsahuje prvky všeho, co se dá v tom nejlepším slova smyslu označit jako divadlo pro celou rodinu. Setkáte se v ní s oblíbenými pohádkovými postavami, jejichž osud se zde propojuje se světem lidí a dohromady tak vytváří vskutku velkolepou magickou podívanou, která napínavým příběhem uchvátí všechny věkové kategorie diváků.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: B. Goldmannová nebo H. Holišová nebo A. Zelová, E. Mertová nebo E. Bergerová, A. Janíčková nebo B. Slaninová, O. Komínek nebo L. Matouš a další.

Yasmína Reza:

BELLA FIGURA hořká komedie

Ve stylové komedii *Bella Figura* budete svědky jedné zdánlivě zcela nevinné rodinné večere, v jejímž průběhu však dojde k mnoha nečekaným zvrátům a trapasům, a i přes veškerou snahu se při ní nakonec nikdo nenají. Únorové reprízy této výtečné komedie určitě nesmíte propásnout, znovu se totiž na jevišti v čele se Zdenou Herfortovou objeví až příští sezónu!

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: L. Bergerová, A. Novotný, Z. Herfortová, A. Slanina a L. Janíková.

PROGRAM ÚNOR

PROGRAM BŘEZEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

ÚT	1.2. 18.00	Osmyčky	
ČT	3.2. 19.00	Bella Figura	A4
PÁ	4.2. 19.00	Vrabčák a anděl	
SO	5.2. 19.00	Zdenek Merta u klavíru	
NE	6.2. 18.00	Santiniho jazyk	
PÁ	11.2. 14.00	NE/NORMÁLNÍ	
PÁ	11.2. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	A5
SO	12.2. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	P
NE	13.2. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	
PO	14.2. 19.00	Světáci	A1
ÚT	15.2. 19.00	Světáci	E2
ST	16.2. 19.00	První rande	
ČT	17.2. 19.00	První rande	zadáno
PÁ	18.2. 19.00	Bella Figura	AB5
SO	19.2. 19.00	Bella Figura	
NE	20.2. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	E7
PO	21.2. 18.00	NE/NORMÁLNÍ	SP
PÁ	25.2. 14.00	Cyrano z Bergeracu	
SO	26.2. 19.00	Cyrano z Bergeracu	
NE	27.2. 19.00	Cyrano z Bergeracu	
PO	28.2. 19.00	Bella Figura	AB1

První rande

HUDEBNÍ SCÉNA

ST	2.2. 19.00	Pretty Woman	zadáno
ČT	3.2. 18.00	Pretty Woman	
PÁ	4.2. 19.00	Pretty Woman	
SO	5.2. 18.00	Pretty Woman	
PO	7.2. 19.00	Lakomec	Z2021/T2021
ÚT	8.2. 19.00	Lakomec	R2021/X2021
ČT	10.2. 19.00	Sněhurka a já	G4
PÁ	11.2. 19.00	Sněhurka a já	G5/E5
SO	12.2. 19.00	Sněhurka a já	A6/AB6
NE	13.2. 18.00	Sněhurka a já	
PO	14.2. 19.00	Sněhurka a já	
ÚT	15.2. 19.00	Sněhurka a já	A2/AB2
ST	16.2. 19.00	Sněhurka a já	A3/AB3
ČT	17.2. 19.00	Sněhurka a já	A4/AB4
SO	19.2. 19.00	Mamma Mia!	
NE	20.2. 18.00	Mamma Mia!	
PO	21.2. 19.00	Mamma Mia!	
ČT	24.2. 18.00	Jane Eyrová	
PÁ	25.2. 19.00	Jane Eyrová	
SO	26.2. 18.00	Jane Eyrová	
NE	27.2. 18.00	Jane Eyrová	
PO	28.2. 19.00	Jane Eyrová	

Mamma Mia!

ČINOHERNÍ SCÉNA

ÚT	1.3. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	G2
ST	2.3. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	AB3
ČT	3.3. 19.00	Světáci	G4
PÁ	4.3. 19.00	Světáci	A5
SO	5.3. 19.00	Světáci	A6
NE	6.3. 19.00	Světáci	D
PO	7.3. 18.00	Anna Karenina	
ÚT	8.3. 19.00	Hrabal a muž u okna	AB2
ST	9.3. 19.00	První rande	
ČT	10.3. 19.00	První rande	AB4
PÁ	11.3. 19.00	Cyrano z Bergeracu	
SO	12.3. 19.00	Osmyčky	
NE	13.3. 18.00	Osmyčky	
PO	14.3. 19.00	Splašené nůžky	
ÚT	15.3. 18.00	Splašené nůžky	
ST	16.3. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	A3
ČT	17.3. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	A4
PÁ	18.3. 19.00	Antonius a Kleopatra	T2021
SO	19.3. 19.00	Antonius a Kleopatra	V2021
NE	20.3. 18.00	Antonius a Kleopatra	
PO	21.3. 19.00	Antonius a Kleopatra	Z2021
ÚT	22.3. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	A2
ST	23.3. 19.00	Cyrano z Bergeracu	
ČT	24.3. 18.00	Cyrano z Bergeracu	
PÁ	25.3. 19.00	Hrabal a muž u okna	E5
SO	26.3. 19.00	Hrabal a muž u okna	A6
NE	27.3. 18.00	Santiniho jazyk	PP2
PO	28.3. 18.00	Santiniho jazyk	PP1
ÚT	29.3. 19.00	První rande	AB2
ČT	31.3. 18.00	Vrabčák a anděl	

HUDEBNÍ SCÉNA

ST	2.3. 19.00	Pretty Woman	
ČT	3.3. 18.00	Pretty Woman	
PÁ	4.3. 19.00	Pretty Woman	
SO	5.3. 19.00	Pretty Woman	
NE	6.3. 18.00	Pretty Woman	
ÚT	8.3. 18.00	Donaha!	
ST	9.3. 19.00	Donaha!	
ČT	10.3. 18.00	Donaha!	
SO	12.3. 19.00	Mamma Mia!	
NE	13.3. 18.00	Mamma Mia!	
PO	14.3. 19.00	Mamma Mia!	
ÚT	15.3. 18.00	Mamma Mia!	
ST	16.3. 19.00	Mamma Mia!	
SO	19.3. 19.00	Grand Hotel	
NE	20.3. 18.00	Grand Hotel	
PO	21.3. 19.00	Grand Hotel	A2021/M2021
ÚT	22.3. 18.00	Grand Hotel	
SO	26.3. 14.00	O statečném kováři	
SO	26.3. 18.00	O statečném kováři	
NE	27.3. 14.00	O statečném kováři	
ÚT	29.3. 19.00	Sněhurka a já	G2/E2
ST	30.3. 18.00	Sněhurka a já	SP
ČT	31.3. 18.00	Sněhurka a já	

Donaha!

■ Veřejná generálka ■ Premiéra

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

OSMYČKY rekapitulační leoporelo

Kdo by si z hodin dějepisu nevzpomínal na označení „osudové osmičky českých dějin“? Rozhodně ale nečekejte nezáživnou přednášku plnou letopočtů a jmen. Průvodce historií naší malé české zemičky vám totiž budou dělat „blaniční rytíři naruby“, kteří, jak se ukáže, stáli v pozadí mnoha významných událostí, jimž s nadsázkou a ironií nastavují humorné zrcadlo.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: M. Isteník, P. Štěpán, R. Coufalová, D. Vitázek, J. Uličník, L. Kolář, J. Ressler, O. Halánek a další.

Božena Němcová, Petr Ulrych:

O STATEČNÉM KOVÁŘI muzikálová pohádka

„Hoř, plamínku, plápolej, tupou sílu udolej!“ Toto známé zařikadlo, jež se díky filmové verzi pohádkového příběhu Boženy Němcové vrylo do paměti celým generacím diváků, vám budiž nápovědou, že na Hudební scéně opět zamíří statečný kovář Mikeš, aby tu navzdory všem nástrahám zachránil ztracené královské dcerky, které do svých spárů zajal zlý Černý král.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: A. Slanina, J. Uličník, K. Pekar, P. Halberstadt, E. Skálová, J. Mach a další.

Paul Pörtner:

SPLAŠENÉ NŮŽKY detektivní komedie o několika koncích

Bláznivá improvizáční komedie *Splašené nůžky* je stálíci našeho repertoáru. A není se čemu divit. I když už ji zhlédl nespočet diváků, je pořád lákavá, protože se její průběh přizpůsobuje konkrétnímu publiku – nikdy tedy neuvídíte to stejné! Ani sami herci netuší, co je čeká a kdo z nich bude usvědčen jako vrah klavírní virtuosky. U toho prostě musíte být!

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: R. Coufalová, I. Ondříček, M. Sedláčková, R. Gajdoš, M. Isteník a V. Blahuta.

Daniel Grobe Boymann, Thomas Kahry:

VRABČÁK A ANDĚL Edith a Marlene

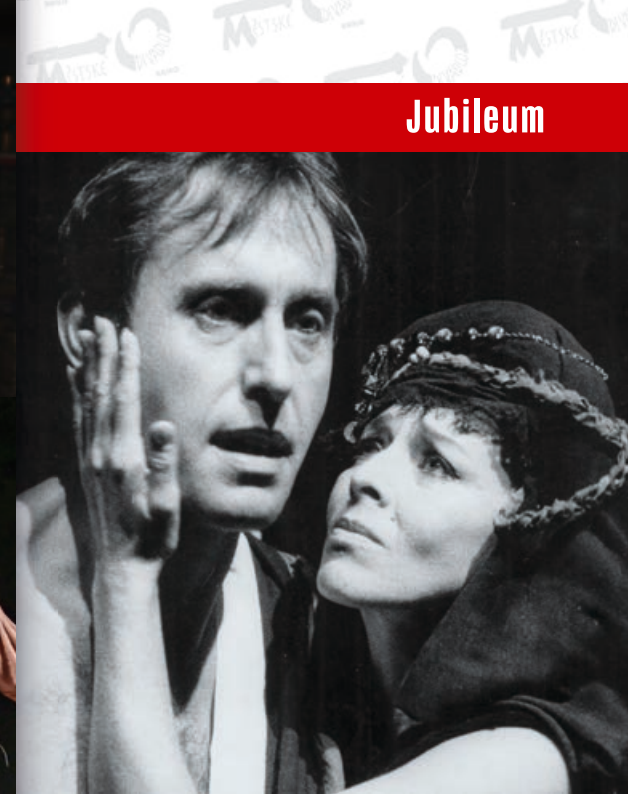
Tento komorní příběh sleduje životní osudy Edith Piaf a Marlene Dietrich, jež jsou však dodnes opředeny tajemstvím. Ačkoliv je tedy děj založen na mnoha faktech a skutečných postavách, funguje i jako univerzální drama o lásce, přátelství a nekompromisním osudu, jehož atmosféru dokreslují a podtrhují precizně interpretované písně z repertoáru obou zpěvaček.

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: H. Holišová nebo M. Sedláčková, K. Mikulová nebo I. Vaňková, E. Skálová nebo A. Zelová, E. Jedličková, A. Novotný a R. Jícha.

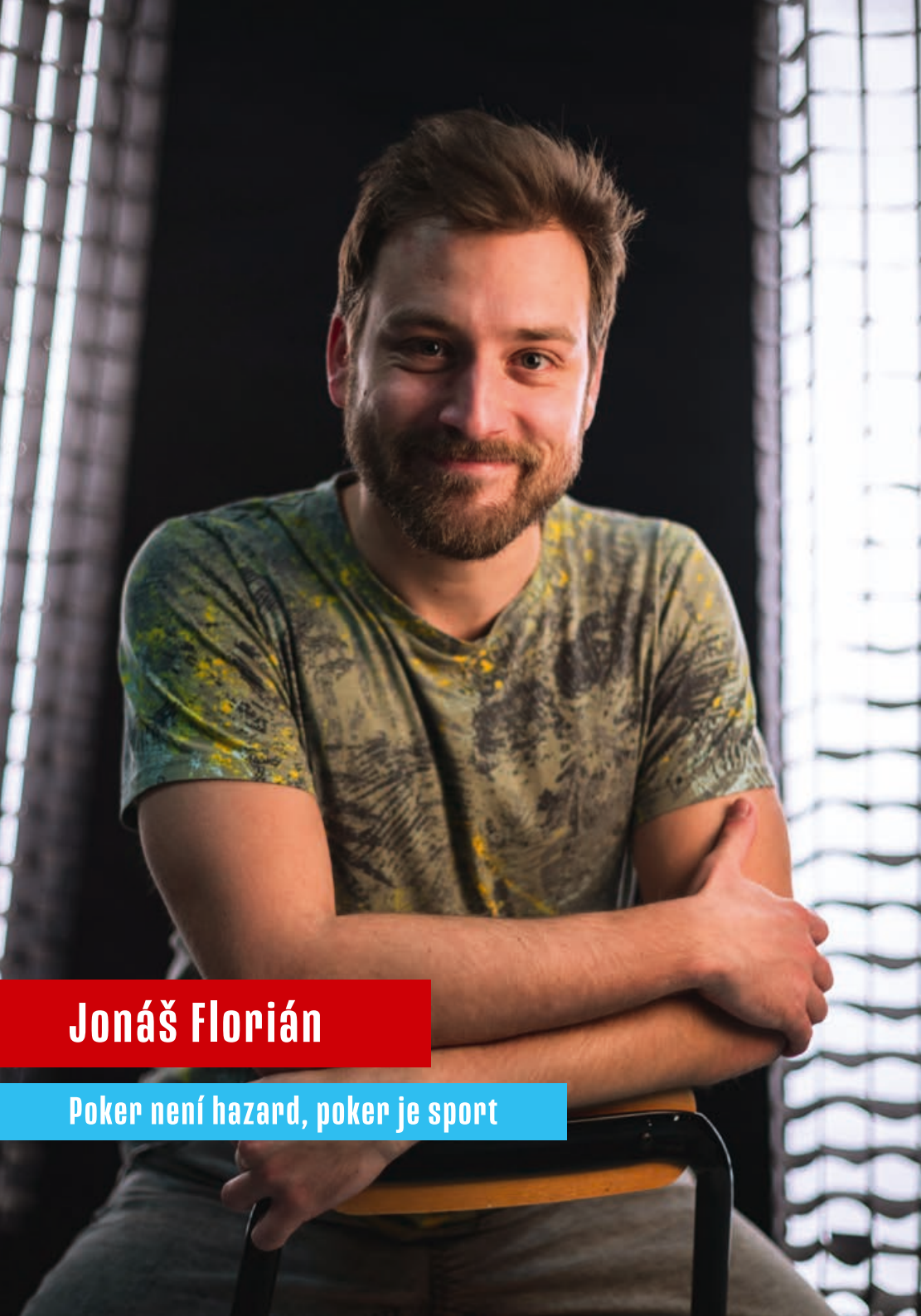

Jubileum

Marcela Dürrová

Na svatého Valentýna, 14. února oslaví významné životní jubileum členka Divadla bratří Mrštíků Marcela Dürrová. Do divadla na Lidické ulici nastoupila jako do svého prvního angažmá koncem 60. let 20. století a vdechla zde život celé řadě významných rolí. S Janou Gazdíkovou se střídala v titulní úloze Nezvalovy *Manon Lescaut*, byla Terezkou v Tylově *Lesní panně*, Dorotkou ve *Strakonickém dudákovi* a líbeznou Mahulenou v Páskově nastudování Zeyerovy pohádky. Byla také Kleopatrou G. B. Shawa, dvakrát dokonce Sofoklovou Iokastou v *Králi Oidipovi*. Svůj bohatý herecký rejstřík rozšířila o polohy jemného duchovního výrazu v Casonově *Jitřní paní* a prosadila se v nemnoha rolích i po proměně divadla v průběhu 90. let. Donedávna ji diváci mohli vidět například v oblíbené komedii *Brouk v hlavě*.
Přejeme všechno nejlepší!

Jonáš Florián

Poker není hazard, poker je sport

Při přepisování našeho povídání s Jonášem Floriánem jsem si uvědomil, že jsem ještě nikdy na nahrávce rozhovoru neměl tolik ticha. Buď za to mohlo extrémně klidné prostředí čajovny, kde jsme v pošmourném prosincovém odpoledni seděli sami dva, nebo je Jonáš přemýšlivý typ, který uvážlivě volí slova. Nebo oboje.

Kdybys přišel sám k sobě do *MdB Klubu*, o čem bys chtěl mluvit?

Třeba o svých projektech. Nebo o tom, jak vůbec vnímám svět. Nebo o tom, co čtu, na co se koukám, co poslouchám. Nebo jen tak, o tom, jak se máme.

Tak to vezmeme od začátku. Jaké jsou tvé projekty?

S kolegyní Dášou Řihovou spolu píšeme a hrajeme pohádky pro děti. Vše si děláme sami, od scénáře po scénu. Jmenujeme se Divadlo Šumafuk a jezdíme hrát po školkách. A všude nás chtějí znovu, takže to snad děláme dobře. A hlavně nás to baví.

Jak se ty pohádky jmenují?

První se jmenuje *Pohádka o ukradených nosech* a druhá *Dobrodružství polštáře Freddyho*. Jinak děti jsou specifické publikum, u kterého velmi rychle zjistíš, co je rozvleklé a co nefunguje.

A pak se stalo, že moje sousedka z vedlejší chaty (já si totiž koupil zahradu s chatou, kterou jsem si přestavěl a v které bydlím), která je kartářka, mi vyvěstila hudební budoucnost. Prý mě po třicítce čeká.

Takže si píšu písničky a nahrávám si je u kamaráda. Časem z toho snad bude i kapela. Ale na to mi dej ještě dva roky čas, ještě jsem svoje věci kromě těch písniček do pohádek nikde veřejně nehrál. Zpětnou vazbu zatím vyžaduju jen u rodiny.

A rodina chválí?

Právě že moc ne. Mámě se nelíbí, když zpívám rockově, protože se jí jako zpěvák líbím v jiné poloze. A táta má u většiny mých písní pocit, že je už někde slyšel a že jsem je někomu ukradl. (smích)

A jinak jsou tví rodiče spíš rodiče-fanoušci nebo rodiče-kritici?

Spíš fanoušci, nekritizují mě, ale pak často

S Eliškou Skálovou, Ivanou Vaňkovou
a Lukášem Janotou na zkoušce muzikálu
NE/NORMÁLNÍ

řeknou nějakou typicky rodičovskou větu. Třeba mě stručně pochválí, že dobrý, a pak začnou dlouze a nadšeně mluvit o nějakém kolegovi. Nebo se zeptají, proč taky nehraju takovou pěknou roli jako kolega.

Co byl pro tebe impuls k tomu, aby ses přihlásil na konzervatoř?

To vyšlo tak nějak přirozeně. Já chodil u nás v Tišnově do dramaťáku, do výtvarky, hrál jsem postupně na flétnu, klarinet, saxofon, akordeon... nějak to z těch kroužků vyplynulo.

A jaký byl impuls přihlásit se po konzervatoři na JAMU?

Když jsem hostoval poprvé v našem divadle, v roli mladého Múze v *Kočkách*, tak mě to tady opravdu nadchlo. A v té době jsem sice dělal přijímačky na JAMU, ale zároveň jsem se po konzervatoři už cítil do nějaké míry jako hotový herec. A tak jsem se po prvním kole přijímaček drze rozhodl jít za panem ředitelem Mošou a říct mu, že se sice hlásím na JAMU, ale že bych mnohem radši šel sem do angažmá.

On mě na jednu stranu povzbudil, že o mně

ví a že se mnou do budoucna počítá, ale zároveň naznačil, že mi ta JAMU neuškodí a že se ještě mám co učit. A měl pravdu. Chvilími mě na škole ze začátku popravdě napadalo, jestli tam trochu neztrácím čas, měl jsem oproti spolužákům, kteří neměli s herectvím před školou větší zkušenosti, pocit, že se moc neposouvám, ale nakonec mi JAMU dala dost. A třeba ve zpěvu jsem se díky Karlu Hegnerovi posunul opravdu zásadně.

Kdo je Henry, kterého zkoušíš v muzikálu NE/NORMÁLNÍ?

Je to ten jediný normální. (*úsměv*) Sedmnáctiletý kluk, který se dá dohromady s dcerou z komplikované rodiny a je jí oporou. Normální, vyrovnaný kluk, muzikant, pohodář. Velká role, hodně zpívání, neobvyklé duety s Eliškou Skálovou, která hraje tu dceru. Je to po delší době větší, náročnější herecká příležitost. Těším se. Ale není to určitě nějaký komplikovaný protiúkol, je to figura, která je mi blízká a které rozumím.

A chtěl bys nějaký komplikovaný protiúkol?

Teď zkouším na konzervatoři Nicka ve *Vý-*

Se Zdeňkem Junákem v muzikálu BIG, režie Petr Gazdík

křících do tmy s Romanem Groszmannem, kterého jsem měl jako učitele hodně rád. Učí ročník, v kterém je můj brácha, já si s nimi chtěl zahrát, tak jsem se mu u piva nabídl. Doufal jsem, že to bude komedie, protože mě Romanovy komedie strašně baví. No a výsledek je, že žádná komedie to není. A navíc Nickova role se skládá pouze z monologů. Takže jsem chtěl zkoušet s mladou partou a zatím jsem se na zkouškách potkal jenom s režisérem. Ale i tak je to krásná práce. A Nick je opravdu figura, která je mi hodně vzdálená, tvrdý, zatatý chlap.

Začal jsi teď pracovat v televizi, co tam děláš?

Moderátora zpráv v *Dobré ráno*. Navíc tam mám aktuální vstupy na dopředu zadaná témata, kulturní tipy, medailónek hosta, anketní odpovědi... Je to vlastně hodně novinářská práce, spousta přípravy. Vůbec to není tak, že jako herec přijdu přečíst zprávy, které mi někdo nachystá.

Jak často to děláš?

Pětkrát do měsíce. Ve čtyři budíček, v pět jdu do maskérny.

Čemu tě nejvíc naučil rok moderování MdB Klubu?

Snažil jsem se zlepšit v tom, abych dokázal líp a konkrétněji formulovat, na co se ptám. A nevázat se striktně na scénář a svoje připravené otázky, dokázat vycházet z náhady daného rozhovoru a odpovědí. Zkrátka umět lépe improvizovat.

Třeba hned můj druhý rozhovor byl s lékařem Filipem Otevřelem. Tím, že to není kolega z divadla a anesteziologie opravdu není můj obor, jsem se snažil udělat si důkladnou přípravu. A skončilo to tím, že jsem si ty otázky zapomněl a byl jsem bez nich celkem rozhozený. A Pavla Vitázková, která byla druhý host, si ze mě dělala srandu, jak jsem na té přípravě závislý. Tak jsem hodil furianty papíry s poznámkami do ohně v krbu a úplně jsem improvizoval.

Ale jak se snažím se na tu přípravu méně a méně vázat, tak si stejně myslím, že bez ní to nejde. Že jako moderátor jsem za nějakou logickou linku hovoru a šíří témat, kterých se dotkneme, zodpovědný. A obecně bych o moderování řekl, že je to těžší věc, než se zdá.

S Tomášem Daleckým a Tomášem Sagherem v komedii
Zamilovaný Shakespeare, režie Stanislav Slovák

Vím, že rád hraješ poker, prozradíš mi o tom něco?

No, jsem teď konečně v plusu. To je zpráva hlavně pro maminku, která má pocit, že nevyjdu s penězi kvůli pokeru. Já sice s penězi opravdu nevyjdu (*smích*), ale kvůli pokeru to fakt není. Prostě hodně utrácím za jiné věci, i proto že žiju sám a moc si nevařím. A dneska se člověk do stopadesáti korun už skoro nenají. (*smích*)

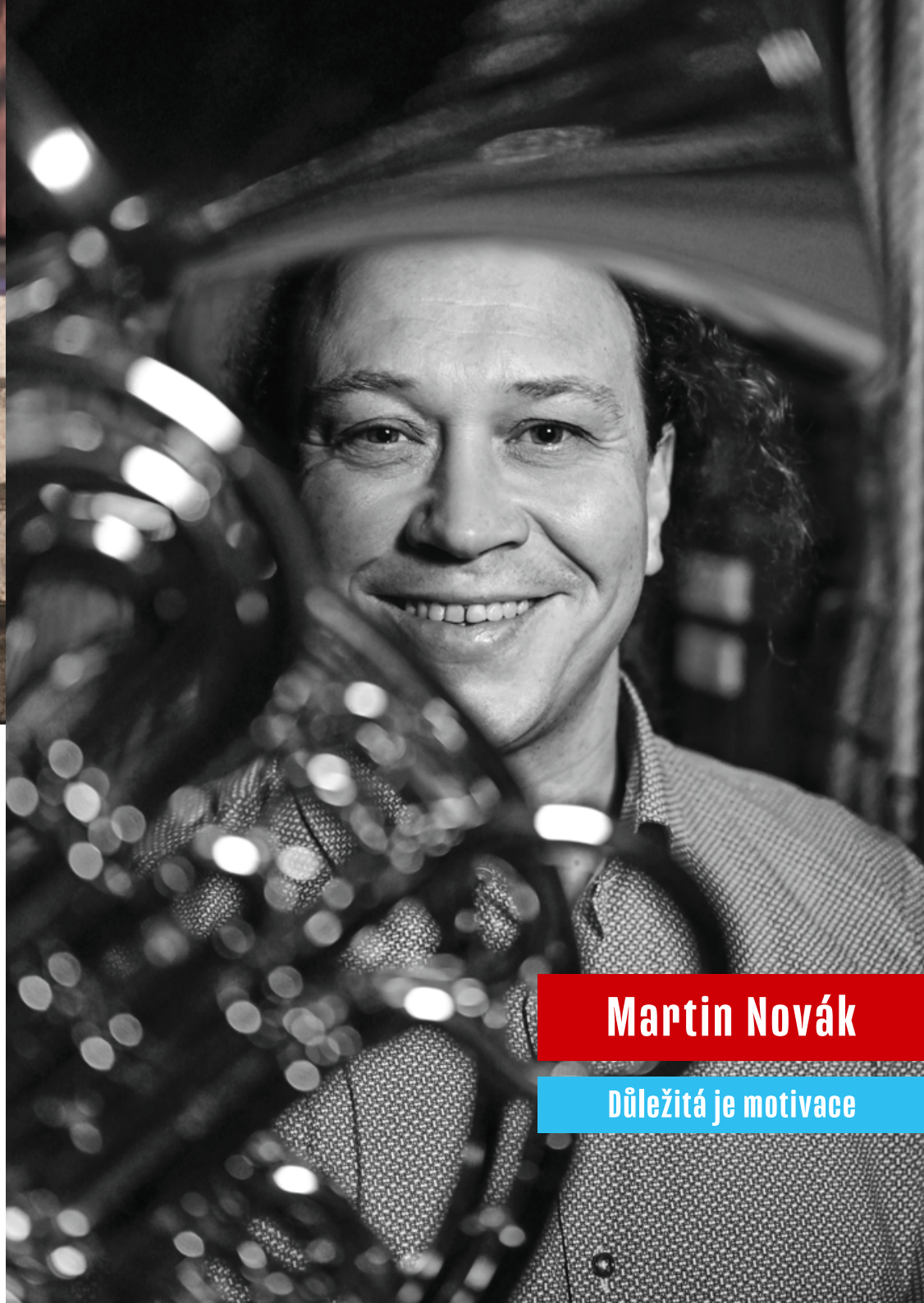
A jinak co se týče pokeru, dělám normální věci – jezdím do kasin, studuju pokerovou literaturu. A chci zdůraznit, že poker není hazard, poker je sport. Důkazem budiž, že pokerové šampionáty vysílá i ČT sport. (*smích*) V divadle je víc kolegů, které poker baví, ale teď se tomu asi nejintenzivněji věnuju já.

Pomáhá ti herecká zkušenost v pokeru? Umíš lépe udržet tu pověstnou poker face? Nebo je to mýtus?

Mýtus to není. Určitě je dobře, když na tobě není poznat nervozita, když se chováš úplně stejně, ať máš dobrou nebo špatnou kartu, ať se daří nebo nedaří. Pak jsi nečitelný, a to je velká výhoda. Ale ne každý je na to typ, někdo to naopak může založit na tom, že za všech okolností žvaní – a to je vlastně taky nečitelnost.

Ale jestli mi v tom pomáhá herectví, to nevím. Každopádně je poker veliký trénink v soustředění. A v tom, aby ses nenechal rozhodit, aby ses nedostal do tiltu, jak se v pokeru říká. Aby to, že se ti najednou třeba přestalo dařit nebo jsi nečekaně prohrál, nezačalo ovlivňovat tvou hru. Abys nezačal tlačit na pilu, protože to se ti vždycky vymstí. No vidíš, to je vlastně v herectví dost podobné.

Text: Jan Šotkovský

Martin Novák

Důležitá je motivace

Rodák z Havlíčkova Brodu Martin Novák hraje na lesní roh v orchestru MdB už od roku 2004. Působí rovněž v orchestru Janáčkovy opery Národního divadla Brno a před nedávnem začal učit i na Hudební fakultě JAMU. Povídali jsme si o radostech a strastech kolem lesního rohu, o tom, jaký má tento nástroj uplatnění v muzikálu, i Martinových stážích v zahraničí.

Martine, já jsem četl, že jsi začal hrát na lesní roh v osmi letech. Nezačínal jsi na žádný jiný nástroj, jak se to většinou dělá? A jak sis ho vlastně vybral?

Ano, začínal jsem přímo na lesní roh. Pocházím z Havlíčkova Brodu, kde můj táta učí na základní umělecké škole, respektive na její pobočce v Příbramě. Tak se dalo čekat, že mě povede k muzice. Původně měl v plánu, abych se věnoval jako on hře na klarinet. Chtěl mi dát nějaké základy, ale pak si uvědomil, že by to nedělalo dobrotu, kdyby učil otec syna. Tak mě tenkrát svěřil panu učiteli Josefu Brožkovi, který je vyhlášený pedagog v našem kraji a řada jeho žáků byla přijata na konzervatoř (vlastně ani nevím, jestli rodiče měli již od začátku ambice, abych se hudbě věnoval profesionálně). Přišel jsem k panu učiteli Brožkovi a ten mi řekl, že na klarinet hrát nebudu, že mám „ústa“ stvořená ke hře na lesní roh (spíše mám pocit, že mu v té době chyběl někdo na tento nástroj do dřevěného kvinteta...). *(smích)* Já jsem tenkrát samozřejmě vůbec nevěděl, co to je ani jak to vypadá. Táta, tehdy už bývalý člen Posádkové hudby v Havlíčkově Brodě, sehnal od svých kolegů nástroj, který byl větší než já. Dva roky jsem zápasil s tímto nástrojem, než mi rodiče koupili menší, lehčí studentský model. To je asi tak vše k mým začátkům.

Ale stejně ti to vydrželo. Je to tím, že jsi zarputilý a když něco začneš, tak to dokončíš?

Lví podíl na tom měl můj táta, který se se mnou snažil denně cvičit (dokonce se naučil i hmaty), a samozřejmě autorita učitele Brožka, jenž byl velmi přísný a nesmlouvavý. Přes to všechno jsem na hudebce cvičil nejvíce tři dny před hodinou...

Tak to dělají všichni, ne? Kdy sis v tom našel nějaké zalíbení?

Myslím, že většina. Asi je normální, že děti

chtějí více než cvičit doma po škole na nástroj běhat se svými vrstevníky venku za merunou, hrát si na vojáky atd. Nějaké hlubší zalíbení přišlo až časem. Bylo to asi od sedmé třídy ZŠ, kdy jsem dostával možnosti si příležitostně zahrát v komorních orchestrech po Havlíčkově Brodě. A samozřejmě přijetím na brněnskou konzervatoř, když jsem přišel do třídy lesního rohu prof. Jindřicha Petráše, který mě mimochodem provázel i následně celým studiem na JAMU. Jeho erudovaný, citlivý, obětavý a individuální přístup ke všem svým studentům v nás podněcoval lásku k tomuto nástroji a zároveň zodpovědnost.

Na hráče, kteří jsou ve špičkových orchestrech na postu první horny, je prý takový psychický nápor, že to vydrží dělat jen několik let. Je to pravda?

Lesní roh patří bezpochyby mezi jeden z nejnáročnějších nástrojů vůbec, hovoří o tom i různé studie. Je těžké se dostat na vrcholnou technickou úroveň hry, a ještě těžší se na ní udržet. Z dlouhodobého hlediska to pochopitelně působí i na psychiku hráče, která jde ruku v ruce i s fyzickou způsobilostí. Důležitá je motivace, ale každý člověk je jiný a druhy motivace na miskách vah má rozloženy v jiném poměru. Někdy může jít dlouhou dobu slepou uličkou, než narazí na zeď. Podstatnou roli hraje i prostředí (dirigenti, spoluhráči, dramaturgie atd.), zdali je tzv. přející, tvůrčí a opravdové či nikoliv. Myslím, že tohle vše s tím souvisí.

Co je na tom vlastně nejhorší z té psychické stránky u hry?

Věci, které působí relativně jednoduše u mnoha jiných nástrojů, často tak elementární u lesního rohu nejsou. Často bývá hornista pranýřován za nepřesné nasazení tónu (lidově se mu říká „kanár“). Tyto „melodické“ ozdoby často trápí nejen dirigenty, ale hlavně frustrují samotné hráče. Důvodů,

proč se něco takového ozve, je celá plejáda. Pokud se něco takového hráči začne stávat častěji, může si vypěstovat až blok, který se těžko odbourává. A stejně jako u všech nástrojů hraje velkou roli tréma. Většinou tomu tak bývá, když se člověk až moc soustředí zahrát lépe, než v ten moment dokáže.

Míváš trému?

Často. Ale snažím se s ní bojovat tak, že ji přepóluji. Někdy se to daří líp. Ideální je být připraven na 105 procent, pak se přece nemůže nic stát. Nebo ne? *(smích)*

Určitě! Ty jsi po studiu na konzervatoři a JAMU absolvoval zahraniční stáže. Kde to bylo?

V rámci magisterského studia jsem byl na roční stáži ve Spojených státech amerických na UNT College of Music v Texasu v Dentonu. A potom v rámci doktorského studia v Maďarsku na Liszt Academy v Budapešti.

Cítil jsi nějaké rozdíly v přístupu k výuce v zahraničí a u nás?

Určitě ano. Zajímaly mě právě ty rozdíly, proto jsem tam jel. Na začátku jsem je možná naivně hledal v metodice hry na nástroj, ale spíše tkvěly v estetice hry a didaktice. Musím říci, že období strávené na stážích bylo pro mě velmi přínosné a můžu každému studentovi tuto možnost vřele doporučit.

Co jsi vnímal jako největší rozdíl mezi výukou tady a ve Spojených státech?

U nás se dává daleko větší důraz na sólovou hru. Ve státech jsem vnímal zase větší soustředění na orchestrální hru. Samozřejmě tyto rozdíly velmi souvisí s možnostmi jednotlivých škol, jako je zázemí, počet studentů atd. UNT College of Music je jednou z největších hudebních akademií ve Spojených státech, jenom nás hornistů ve všech ročnících bylo 48. Na škole fungovalo několik orchestrů, do kterých se každoročně vypisovaly konkurzy. V tomto ohledu asi nelze relativizovat.

Mám trochu pocit, že u nás je hra v orchestrech pro studenty vysokých škol taková trpěná povinnost, není to tak?

Neřekl bych, že je to povinnost, která je trpěná. Aspoň ne všichni studenti to takhle mají. Každá zkušenost si zahrát v dobře ve-

deném orchestru je pro studenta neoceni-
itelná. Je pravdou, že mnoho z nich má dnes
možnost si zahrát i mimo školu. Dnes je víc
příležitostí, než bylo za nás.

Ty také učíš?

Učím teprve krátce na JAMU orchestrální
party, metodiku hry a dějiny a literaturu
nástroje.

No bodejť, že učíš orchestrální party, vždyť ty jsi člen několika orchestrů...

V této době dvou. Hrají v Městském divadle
Brno, kde jsem od roku 2004. Byl to vlastně
můj první úspěšný konkurz, který jsem dě-
lal v druhém ročníku na JAMU, a od roku
2009 jsem rovněž v orchestru Janáčkovy
opery Národního divadla Brno.

To by mě vlastně zajímalo, jak moc je les- ní roh muzikálový nástroj.

Já myslím, že dost. Až mě to kolikrát pře-
kvapí. Mezi moje nejoblíbenější patří *West
Side Story* Leonarda Bernsteina a Lloyd
Webberův *Jesus Christ Superstar*, na kterém
jsem doslova vyrostl... Hodně klasických
muzikálů je v mnoha ohledech velmi po-
dobných takovému tomu hollywoodskému
trendu, kde mají lesní rohy velkou možnost
se prosadit. V těchto muzikálech je mnoho
míst jak vystřižených z filmové hudby ta-
kových autorů jako třeba Johna Williamse,
Nino Roty, Michaela Kamena nebo...

...nebo třeba Jamese Hornera, ten to má přímo ve jménu!

Přesně! Tihle všichni využívají zvuk les-
ního rohu často a hojně. Jednak kvůli
množství výrazových prostředků, druhak
i témbu střední polohy, tak blízké lidské-
mu hlasu.

Takže to není tak, že odtud utíkáš do ope- ry, protože tam je pro hornu mnohem víc hraní?

Tomu tak rozhodně není. V opeře se setká-
vám zase s jiným hudebním žánrem, mnoh-
dy starším, který vyžaduje jiný přístup.
Zároveň cítím, že mě obě zkušenosti rozví-
jí, a přitom se dokáží dobře doplnit.

Máš jako hornista nějakého oblíbeného autora pro tento nástroj?

Ten výčet by byl velký. V sólové a komorní
hudbě to je určitě W. A. Mozart. Jeho čtyři
koncerty pro lesní roh jsou opravdu velmi
krásné. Dále pak např. Robert Schumann,
Johannes Brahms, Paul Hindemith, Eric
Ewazen, James A. Beckel a mnoho dalších...

Máš při tom všem ještě čas na nějaké ko- níčky? Něco mimo muziku?

Muzika je můj velký koníček, je to tak. Hlav-
ně se snažím nacházet čas pro rodinu, to je
pro mě teď velmi důležité. Na pěstování ji-
ných koníčků už přes rok moc času není,
snažím se to vždy trochu dohnat o prázd-
ninách (pivo s kamarády, čundr, táborák,
voda, les, ryby).

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Jiří Voskovec a Jan Werich DAVID A GOLIÁŠ

Lidi na lidi jsou jako saně
Člověk na člověka jako kat
Podívejte se na ně
Musíte naříkat

Obr do pidimužika mydlí
Domnívaje se že vyhraje
Klidně sedme na židli
Čtème bibli tam to všechno je

Samuelova kniha nám povídá
Jak na Žida přišla veliká bída
Jak ti bídí Filištíni
Válku vést nebyli líní
Až potkali Davida

David šel do války volky nevolky
Z velké dálky nesl bratrům homolky
V pochodu se cvičil v hodu
Dal si pro strýčka Příhodu,
Tři šutry do tobolky.

Hej hej! Kam se valej?
Dyť sou malej!
Takhle
Goliáš ho provokuje
David slušně salutuje

Když mu ale obr plivnul do očí,
David se otočí prakem zatočí:
Když začínáš no tak tumáš
Byl jsi velkej – já měl kuráž

A jakej byl Goliáš!

Píseň *David a Goliáš* ze hry *Těžká Barbora*
(1937) nezná v národě českém asi jen málo-
kdo. Vezměte však její otištění v tomto čís-
le Dokořánu jako šanci si ji v klidu přečíst
jako poprvé. Ne zaspívat, přečíst. V souladu
s postupem jejich autorů, který Jiří Vosko-
vec shrnuje slovy: „Abychom se přesvědčili,
co drží a co ne, zvykli jsme si – když byla slo-
va dopsána a na nápěv namontována – si je
recitovat a hrát bez muziky – tedy říkat. Co-
koliv bez hudby znělo falešně, se opravilo. Slo-
va musela sedět právě tak s muzikou i bez ní.
To byl zákon.“

K samotné písni pak Voskovec v antologii
Klobouk ve křoví (1965) píše toto: „V závěreč-
ném létě Osvobozeného divadla, létě 1938 jsme
za sletových dní střídali v repertoáru *Pěst na
oko* s *Těžkou Barbarou*. Tato písnička z *Barbo-
ry* tenkrát měnila hlediště v burácející jedno-
myslnost to hitlerákům nakreslit. Možná, že
efekt té písně souvisel s podehraností textu. Je
to naprosto nezaujaté vyprávění biblické fabu-
le. Ke konci naší společné práce jsme se, zaplat
Dionysos, dopracovali k tomuto druhu satiry,
který leží na opačném pólu polopatismu.“

Text: Jan Šotkovský
Kresba: Jaroslav Milfajt

Světáci nejsou jen filmová komedie. V Brně adaptaci pro divadlo zvládli.

Peter Stoličný | 20.12.2021 | EuroZprávy.cz

(...) A už je to venku: Světáci na prknech MdB byli veleúspěšní. Veselý a zároveň nostalgický příběh tří fasádníků z venkova, kteří se rozhodli alespoň jednou v životě zažít „vůni velkoměsta“, ať to stojí, co to stojí. Jsou to vlastně tři Pygmalioni, kteří se snaží za několik dnů naučit inteligentně konverzovat, chovat se společensky u stolu, no prostě stát se někým jiným, než ve své přirozenosti jsou. A trojice žen lehčích mravů se snaží o totéž, pod vedením zkušené... no řekněme na rovinu, socialistické „bordel mámy“. Vyjdou z toho parádní role plné nejistoty, přetvářky, společenských malérů... vždyť není běžné, aby návštěvníci baru způsobili požár a další výstřednosti.

Situacní komedie dává hodně příležitostí ke zvládnání malérů, které tak proslavil Charlie Chaplin. Dává příležitost k rádozy inteligentní konverzaci, při které „čouhá sláma z bot“. A je z toho všeho nebetyčná švanda. Navíc, divák očekává vše, co se bude dít dál, a těší se na to. Vždyť ta inscenace dost přesně kopíruje filmový příběh. A stejně se divák srdečně směje. (...) Máme tedy v brněnském Městském divadle staronový titul. Dramaturg Jan Šotkovský a režisér Stanislav Slovák s přispěním Karla Cóna s jeho hudebním nastudováním, díky výborné variabilní scéně Jaroslava Milfajta a v kostýmech Andrey Kučerové... snad jsem nikoho důležitého z tvůrců nevynechal. Tak tedy, všichni, kteří se na divadelních Světácích podíleli, si zasloužili dlouhý potlesk na premiéře. A návštěvníci Městského divadla v Brně se mají zase na co těšit.

Nad premiérou komedie podle slavného filmového zpracování v MdB.

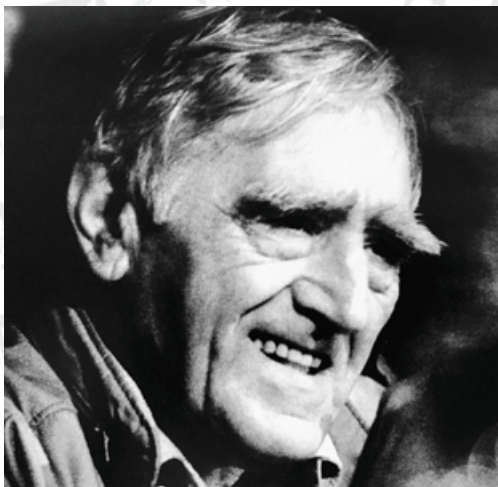
Jan Trojan | 14.12.2021 | brnozurnal.cz

(...) Brněnské provedení (...) vzniklo již před rokem, pandemie odložila premiéru o celý rok, až na sobotu 11. prosince. Stojí samozřejmě na hercích. Také oni mají nelehkou úlohu v vědomí, že divák si promítá filmovou předlohu. Zdůrazněme, že herci ani režisér se nesnažili v každém případě o podbíživé připodobnění. Skupinu fasádníků tvoří osvědčená komediální esa Michal Isteník (fasádník Prouza, ve filmu Vlastimil Brodský) a Jakub Uličník (Petrtyl, Jan Libíček). Trojici dotváří služebně nejmladší člen MdB Petr Halberstadt, hraje trochu rozváznějšího a opatrnějšího fa-

sádníka Skopce, ve filmu Jiří Sovák. Jejich dialogy jsou téměř totožné s filmem, přesto brněnští herci zůstávají svoji. Přesvědčivě vystihují venkovské fasádníky, kteří se chtějí v Praze, kde pracují, povyrazit v luxusním podniku. Samozřejmě se jim nedaří vtělit se do pražských lvů salonů, i když si objednájí drahé obleky u Adama. Pánové hrají s potěšením, které přenášejí na diváky. Stejně hodnocení zaslouží i dámské trio, které se původně snaží fasádníky vylákat do privátu a okrást, vše dopadne jinak. Markéta Sedláčková hraje zkušenější protřelou Božku (ve filmu Jiřina Bohdalová), Pavla Vitázková je noblesnější Marcela (Jiřina Jirásková) a nejmladší Zuzanu předvádí Andrea Zelová (premiéra), alternuje s Barborou Remišovou (Iva Janžurová). Všem se vyvedla vrcholná scéna (ve filmu i na divadle) v nóblovém nočním podniku, kdy šes-

tice vede dialogy „na vyšší úrovni“, kdy se jedni před druhými přetvářejí, hrají si na někoho jiného, lepšího. V životě dosti častá situace, tady nádherně vyvedená do absurdity. Ano, zase ten film. Většina diváků, i těch mladších, zná text rozhovoru. Možná i proto není tato scéna tak graduující jako u Podskalského. Nicméně i režisér Stano Slovák využívá své technické možnosti. Inscenace „odsypává“ formou rychlého střídání scén, umožňuje to také výtvarné řešení Jaroslava Milfajta. I větší dekorace na kolečkách rychle přijíždějí nebo mizí. Po obou stranách jeviště výtvarník umístil klasické a dnes už málo používané trubkové lešení. Živý orchestr – velké plus představení – je umístěn ve výši vzadu na jevišti. Dirigenta, autora nových písní a scénické hudby a aranžmá Karla Cóna ve stínu nevidíme. Zato od orchestru sestupuje dolů na scénu (nefilmový) Muž v bílém v podání Lukáše Janoty. Je průvodcem děje; glosuje, hodnotí, zpívá. A hraje na klavír a saxofon, krátce i zatančí. Odehrává-li se děj někde jinde než v baru, orchestr se noří do tmy. Postavu emeritního profesora tance Dvorského si užívá Ladislav Kolář (ve filmu Oldřich Nový). Také on předvádí svůj komediální talent. Alternuje s Lukášem Vlčkem. Od Muže z Hodonína v podání Jiřího Resslera samozřejmě nemůžeme očekávat výkon srovnatelný s filmovým Vladimírem Menšíkem. Divadelní Muž je mnohem klidnější, střídmější. Je dobře, že se režisér nesnažil Menšíka napodobovat. Výraznou postavou je šatnářka Marie Trčková brilantně podaná Drahomírou Hofmanovou (ve filmu Jiřina Šejbalová). Brněnské obecenstvo ji zná také z působení v Národním divadle Brno. Pestrou paletu kostýmů ze 60. let včetně zednických montérek navrhla Andrea Kučerová. Představení je vkusně rámováno zpívajícím a tančícím oktetem. Jevištní Světáci v této nelehké době uklidní, zpříjemní divákovu mysl. Otevřete-li brožuru k představení, dozvíte se mimo jiné spoustu zajímavostí o vzniku filmu Světáci, také o Zdeňkovi Podskalském a Vratislavu Blažkovi.

V pondělí 7. února uplyne sto let od narození jednoho z největších brněnských básníků.

Jan Skácel patří bezpochyby k nezaměnitelným literátům 20. století a s naším divadlem je spjat nejen překladem Sofoklova *Oidipa krále*, který byl na Činoherní scéně uveden v letech 1973 (to nemohl být Jan Skácel uváděn, proto byl jako překladatel uveden režisér inscenace Milan Pásek), 1991 (v režii Ivana Misaře) a 2010 (v režii Stanislava Moši). V roce 1986 měla ve Skácelově překladu premiéru i Plautova komedie *Lišák Pseudolus* v režii Pavla Rímského. Jan Skácel byl ovšem také častým hostem a duší Divadelního klubu, kde sedával v rohu naproti baru na barové židli. Skácelovo výročí si připomeneme ještě v rámci festivalu *Dokořán pro hudební divadlo*, dnes na něj zavzpomínáme drobnou ukázkou z jeho bohaté tvorby. A protože jsme v tomto čísle věnovali prostor i dětem, které se našim kolegům narodily v roce 2021, vybrali jsme jednu ze Skácelových básní určených právě nejmladším čtenářům. Hezké sny!

USPÁVANKA SE STARÝMI DOMY

Když přijde noc a lidé spí,
potom si měsíc v malém krámku
hedvábné nitě nakoupí

a prastarými uličkami,
kde staré domy stojí samy
pod prežvými střechami,

putuje měsíc křížem krážem,
hedvábnou nití pevně váže
hvězdičky k sobě na nebi.

Když posvazuje všechny hvězdy
a dá je držet sochám ve zdi
na dlouhých nitích z hedvábí,

uličkou tichá hudba zní.

To staré domy vyhrávají.

Na basu, čelo, na hoboje,
bubínek, cimbál, housle dvoje,
ulička stará vyhrává

po celou noc až do rána.
A naslouchají svatí ve zdi
na druhém konci nití hvězdy,
a dokonce i kameny,

kočičí, v hrboлатé dlažbě,
štíty a ploty, římsy, trámy,
mřížě a okna se záclonami,

klepadlo staré u dveří,
komíny, stíny, žaluzie,
na staré věži půlnoc bije

a krásná hudba stále zní.

To staré domy vyhrávají,
dokud je lidé nezbourají,
potom už neozve se ze tmy

cimbál a hudba na hoboje,
bubínek, čelo, housle dvoje,
ulička stará oněmí.

A hvězdy řeknou: To se smí?

Neboj se, zatím pořád stojí
ty staré domy, na hoboji
za noci nepřestaly hrát,

doposud měsíc večer vstává,
hedvábím střechy omotává,
neboj se, můžeš klidně spát.

Ta krásná hudba nemá dna,
je celou noc, je hedvábná.

Vojtíšek Rymeš se chtěl na svět podívat už 3 týdny před termínem, konkrétně 20. října (20. 10. 2021), takové nádherné datum si vybral. V noci většinou flámuje a přes den krásně spinká, bude po rodičích.

Veselá, zvědavá, skvělá partačka s neuvěřitelně podmanivým úsměvem... Taková je naše dcera Ava, která se narodila 4. listopadu. Dítě za odměnu...

Divadelní děťátka narozená v roce 2021

Matějíček, někdy Loža nebo Bobo se narodil 9. srpna a jeho rodiče jsou velmi hrdí, jak je šikovný!!! Jeho prvním „slovkem“ bylo „ghí“, takže buď bude kuchařem, nebo bude pracovat v oblasti zdravé výživy.

*Vojtíšek Kundera se probjoval na svět 8. prosince a stal se tak největším štěstím našich životů. Brzy se rozkoukal a už teď je to pro Markétku Peškovou skvělý parťák!
(foto DEJFOTO.cz – David Peška)*

Verunka Ventrubová se narodila na Štědrý den a pro celou rodinu je skutečným dárečkem.

Kristýnku Liškovou přinesl Mikuláš 5. prosince v 17 hod. Je to usměvavé miminko, ale někdy dokáže být i pěkná čertice. Každopádně je s ní velká legrace.

Šaty dělají diváka

Ať už patříte mezi pravidelné návštěvníky divadla, nebo za kulturou vyrazíte jen občas, určitě byste měli mít představu o tom, co si obléct. I když se volba ideálního outfitu může zdát jednoduchá, vždy tomu tak být nemusí. Současná móda sice slevuje ze striktních nároků, pozor ale na tenkou hranici mezi ležérní nedbalou elegancí a oblečením, jež by vás mohlo přivést do trapné situace.

Svým zevnějškem totiž dáváme najevo, jak danou událost vnímáme, a vyjadřujeme tím úctu nejen k onomu místu, ale i k ostatním lidem. Návštěva divadelního představení je bezesporu slavnostní chvílí a společenskou událostí, zvolený dress code tu ale bývá různorodý. Nabízí se samozřejmě otázka, co je vlastně správně?

Divadlo je umění, profesionalita a elegance. To vše by měl vyjadřovat i náš vzhled. Nechtěte platit zlatá střední cesta, která říká: vždy se výběrem oblečení přizpůsobit konkrétnímu prostoru, jehož atmosféru by vám měla navodit už jen zakoupená vstupenka.

Těšíme se na vás!

V příštím čísle

- Seznámíte se s Ondřejem Komínkem
- Rozhovor s Ivanou Vaňkovou
- Jan Šotkovský vás naláká na chystaný muzikál *Matilda*
- Prostřednictvím fotografií se vrátíme k premiérám muzikálu *Sněhurka a já* a *NE/NORMÁLNÍ*
- Nezapomeňte soutěžit na našem facebookovém profilu – poznali jste, z jaké inscenace je nová obálka tohoto Dokořánu?

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN ÚNOR 2022

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

271. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 26. 1. 2022

Náklad 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvil

Titulní strana:

foto: Nikol Wetterová

Paul Gordon, John Caird

JANE EYROVÁ

24. až 28. února na Hudební scéně

Kristýna Daňhelová a Tomáš Sagher

Jediným skutečně oceněným v anketě Křídla 2020/2021 se letos stal Jan Mazák, který za své ztvárnění rolí v dramatu *Noc pastýřů* a v černé komedii *Hrabal a muž u okna* získal Cenu kolegia revue *Dokořán*.

